

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Martí Gironell

Excepció

Aquests dies que vivim moments decisius per al futur del nostre país, hem recordat la figura de l'escriptor Manuel de Pedrolo. I ho hem fet a propòsit de la celebració del 50è premi Prudenci Bertrana. Però si l'hem citat és perquè, en la primera convocatòria del premi, l'any 1968, Pedrolo va guanyar amb una novel·la titulada *Estat d'excepció* que descriu perfectament el que passa aquests dies. Un estat de setge a les llibertats accentuat, sobretot, des de dimecres de la setmana passada, que és quan va començar aquesta intervenció estatal amb l'objectiu d'aturar el referèndum. Pedrolo va ser l'escriptor català més retallat i més perseguit professionalment per la dictadura franquista. L'obra havia estat escrita el 1961 i s'havia presentat al premi de Girona, tal com consta en el seu palmarès, amb el títol d'*Estat d'excepció* però primer s'havia titulat *Esberlem els murs de vidre*. La novel·la ja havia intentat publicar-se diverses vegades,

Pedrolo va ser l'escriptor català més retallat i més perseguit professionalment per la dictadura franquista

però va ser reiteradament rebutjada per la censura el 1963, el 1965, el 1968. L'estratègia del canvi de títol per confondre elsensors no sempre funcionava. Finalment, per Sant Jordi del 1975 es va publicar, set anys després que hagués estat censurada. I ho va fer amb el títol d'*Acte de violència* i amb el reclam a coberta que es tractava del premi Prudenci Bertrana que havia guanyat amb l'altre títol. La novel·la era, tal com diu la contraportada del llibre, "la recreació dinàmica i sostinguda d'una ciutat (ara, llegeixin país) que viu unes jornades sense precedents: una estranya solidaritat va guanyant els ànims dels seus habitants, els quals, sense haver-se posat d'acord, obeint una consigna anònima i senzilla, instauren una situació que els permetrà de conquerir la llibertat sense vessaments de sang". Ben bé com si els temps no haguessin canviat gens. Quan recuperes aquestes notícies, t'adones que és vergonyós que l'anomalia democràtica que vivim continua sent una excepció en aquesta època. Ara sí, només depèn de nosaltres que deixi de ser-ho.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Dies de tot

Uns dies d'eufòria i uns altres d'incertesa i mal humor. Taquicàrdia a estones, però les alteracions del cor poden obeir a incentius externs positius o negatius. En la concentració de diumenge al matí davant l'ajuntament per reclamar el referèndum i protestar per l'estat d'excepció imposat a Catalunya vaig coincidir amb un militant històric de l'independentisme: "Estic inquiet, rar, sovint incòmode." Altres reunits semblaven més acomodats a les inclemències o les superaven amb la música i la ironia. Ahir acabava l'article amb l'asseveració atribuïda a Talleyrand que obre la juvenil pel·lícula de Bernardo Bertolucci *Prima della rivoluzione*: "Chi non ha vissuto negli anni prima della rivoluzione non può capire che cosa sia la dolcezza del vivere." Aquests símptomes de què parlo, corresponen a la *dolcezza del vivere*? Molts, sí: l'emoció, l'esperança, l'acompanyament, les mobilitzacions... Però i els altres: la injustícia, les amenaces, les detencions, la por...? Potser Talleyrand ho veia amb perspectiva i amb la revolució superada i triomfant... Tota

“M'ha tocat mesa a l'escola que em va fer catalanista i demòcrata

revoluzione i les seves vigílies –i si la paraula “*revoluzione*” els sembla excessiva n'hi posin una de més rebaixada– implica incomoditats. Quan el president Puigdemont va convocar el referèndum, l'amic Marcel Banús de la Masó em va dir que se'ns acostaven nits de no dormir. Li vaig respondre que pensava dormir com un angelet però la veritat és que algunes voltes al llit acabo fent. Unes nits amb impaciència, altres amb tensió. Fer-se enre-re, ni en somnis.

Cultivem la ironia, deia. Per exemple davant el vaixell atracat al port de Barcelona que ha de servir de dormito-

ri a milers de policies i que té el case il·lustrat amb personatges de films de dibuixos. Els vaixells pensats per fer por convertits en font de rialles.

Diumenge m'ha tocat la mesa de l'escola on vaig estudiar i que, com una projecció de casa, em va acabar de fer catalanista i demòcrata. Santa Anna dels Escolapis: la primera de tot Catalunya que va introduir classes de català en horari lectiu, als anys seixanta. L'altre dia, un senyor que em llegeix em va dir que cada article meu l'obliga a anar a consultar el diccionari perquè sempre hi ha dues paraules que se li escapen. Doncs jo em penso que escric i parlo el català de casa quan era jove o el de Manuel Clariana i Joaquim Arenas, els professors de català. Vam quedar que diumenge ens trobarem a Santa Anna perquè ens ha tocat el mateix col·legi electoral. Podrem votar? Avui, segur; demà, *chi lo sa?*

El vaixell il·lustrat amb el canari Piolín ha estat noliejat pel Ministeri de l'Interior, si no m'equivoco, a una naviliera italiana. Els italians són tremends. Forma part la cessió de la *dolcezza del vivere*?